

Supermam!

7.00 uur. Getimmer op het mezenkastje. Half slapend denk ik: “ze zal toch niet weer...” Maar dat kan niet, het is al 14 juli en ze heeft nog vier kinderen te verzorgen. Van deze koolmeesvrouw kan ik echter alles verwachten...

Zeven weken eerder. De jonge koolmezen van de burens zijn net uitgevlogen. Een koolmeesvrouw laat met luid geklop op mijn mezenkastje weten geïnteresseerd te zijn in een

laat nestje. Dagenlang doet ze haar best een man te versieren. Ze piept en trilt onvermoeibaar met haar vleugels als een jong meesje om hem te testen op zijn vermogen tot vaderschap. Ze moet een enorme kinderwens hebben! Manlief toont zich bekwaam: hij brengt haar lekkere hapjes! Hij roept haar met enkele fluittonen en zij antwoordt met gepiep vanuit het kastje.

Rond 6 juni denk ik dat er eitjes zijn en op de 21^e is er een jong uit het ei, want beide ouders voeren nu. Ze hebben het niet gemakkelijk. Het is al laat in de tijd, dus de rupsenpiek is voorbij, terwijl rupsen een belangrijke eiwitbron vormen voor jonge mezen. Bovendien vallen in deze periode veel buien. Die spoelen rupsen en insecten uit de bomen, waarna die worden opgegeten door andere vogels. Tijd voor noodhulp!

Ik haal bij de dierenwinkel levende meelwormen en hang die in een bakje in een struik. Maar ze zien of willen ze niet. Ze voeren wel insecten. Dan verdwijnt ook haar man nog. Opeens is ze alleenstaande moeder. Ze werkt zich een slag in de rondte! Ze voert nu wél meelwormen, maar dat is voor haar niet goed genoeg! Ze zorgt voor afwisseling in het dieet met graankorrels of een zelf gevangen rups of vlinder. Van zo'n vlinder scheurt ze de vleugels in stukjes van het lijf af. De wind staat in mijn richting – ik zit met de krant in de tuin – en laat met gemengde gevoelens de snippers over me komen ...

Op 1 juli zie ik dat ze ook stukjes zelf gepelde zonnepitten uit het voederhuisje serveert. De meelwormen zijn nu niet aan te slepen en het resultaat zie ik 8 juli aan mijn open raam hangen. Een dikke koolmeesbaby! En dit blijkt niet de enige! Ze heeft vijf jongen grootgebracht, waarvan er één blijkens de veertjes op de stoep helaas voor de poes was, of voor de gaai, of de ekster.

Nu breekt een leuke tijd aan, voor mij als toeschouwer dan, want zij moet wel gillend gek worden van de luid schetterende kinderen die haar geen minuut alleen laten, haar het eten dat ze graag zelf zou verorberen uit de snavel rukken en, naarmate ze groter worden, steeds minder respect voor hun moeder hebben. Ze laat echter alles rustig over haar kant gaan. Bewonderenswaardig! Ik rantsoneer de meelwormen, want ze moeten toch leren op eigen benen te staan. Ze trekken nu de hele buurt door op zoek naar eten, maar komen wel elke dag kijken in de hoop op een lekker wormenhapje hier. Zal ik dan toch nog één bakje kopen...?

Tekst en foto: Tineke Sommeling

Onderschrift foto: Supermam (links) met een van haar jongen (rechts)